

Nr. 1 * Februar 1955 * 38. årg.

Rige spejderne

Vi har i vores patrulje et temmelig originalt problem: Hunde. Vi har flere gange haft de forskellige patrulje-medlemmers hunde med på patruljeturne, og de har aldrig generet os, bare fulgt pænt med og leget med hinanden. Men nu har vores tropsassistent sagt, at hunde ikke hørte med til spejdervæsenet, og at vedkommende, der havde en hund med på tropssture, omgående måtte køre hjem med den, selv om hun lovede at binde den. Men vi synes, at der i bøger om spejdere og andre lignende steder flere gange har stået, at patruljer havde hunde med på deres ture, og vi har aldrig læst noget om, at det var forbudt. Dette sagde vi også til tropsassistenten, men hun sagde, at hun nok skulle få oplyst, at det var forbudt. Kan hun det?

En hundevenlig patrulje

Kære redaktør! Vi har solgt en del „Spejderjul“ hos os (om end naturligvis ikke så mange som i Nykøbing, hvor de jo altid sælger flest!). Og dér har jeg mødt to spørgsmål, som jeg gerne vil have svar på. For det første spurgte nogen, om det kunne betale sig med sådan et lille blad i så lille et oplag (jeg måtte gå hjem og finde ud af, hvad oplag egentlig var for noget). Og dernæst blev jeg spurgt om, hvorfor vi solgte et blad for KFUM-spejderne. Hvordan er det med disse ting?

Kirsten,
patruljefører for Mågerne

Svar: „Spejderjul“ er ikke noget lille blad, da det er kommet i år i et oplag på 90.000, hvilket altså vil sige, at der er trykt så mange eksemplarer. Disse er solgt, og der kunne godt være solgt flere, sådan at oplaget formentlig næste år vil komme op i nærheden af 100.000. Allerede i år er det det juleblad, der udkommer i størst oplag.

„Spejderjul“ redigeres af et udvalg fra alle fire korps, og det vil du kunne læse i bladet, ligesom du på omslaget jo ser spejdere i alle farver. Men når nogen har ment, at det var et KFUM-spejderblad, skyldes det den omstændighed, at bladet oprindeligt startedes af KFUM-spejderne, men nu er altså alle fire korps med og får en god fortjeneste af salget.

Kære Rådsklippe. Vi har så tit i vores patrulje talt om, hvordan det kunne være, spejderne aldrig mere var med i en ordentlig good-turn. Der er kun lidt tilløb til jul og Sct. Georgsdag. Er vi mere slappe end vore modre var det?

Bambipatruljen

Kære Bambipatrulje.

At I ikke er slappe kan I bevise ved at tage fat på den opgave, korpset viser jer på de to næste sider.

Red.

KORPSNYT

Fællesrådet har for den gave, Sct. Georgsgilderne overrakte Hds. Maj. Dronningen ved sidste blågrønne turnerings afslutning, købt en dejlig grund ved Himmelsbjergsøerne. Grunden skal bruges af grønne og blå spejdere til lejrplads. Billedet her viser kun en svag aflans af stedets herlighed, siger de, der kender pladsen godt.

— — —

Spejderchefen er rejst til Mallorca.

— — —

Hende med pengekassen, Grethe Lykkeberg på Korpskontoret, har fejret 25-års spejderdag.

— — —

Korpsets mere end dygtige internationalt kommitterede, Lis Starcke, med den verdensomspændende berømmelse, har for nogle år nedlagt hvervet som kommitteret og stillet sit kandidatur i bestyrelsen til disposition, fordi hun foreløbig har andet hverv at bestride. Det vil være Lis et stort offer at nedlægge et arbejde, som hele hendes store hjerte er så varmt med i, omend det forhåbentlig kun er for nogle år. Men hun har formået at gå med den samme respekt og beundring omkring sin travle person som der står om hende ved forhandlinger og på talerstole.

Og det er ikke så lidt.

Divisionschef for Østerbro, Gunver Steffensen, har overtaget arbejdet som internationalt kommitteret.

Det kan ikke nytte at lukke øjnene . . .

for, at der er nød i verden, at der er mennesker, der dør af sult, at der er mennesker, der er syge, fordi de ikke har penge til medicin, eller at der er både børn og voksne, som ingen kundskaber har, fordi de ikke har råd til bøger eller blyanter.

Det kan ikke nytte at lukke øjnene for, at der er mange spejdere, der tror, at det er nok at vide, at en spejder er hjælpsom, men som glemmer at omsætte deres spejderlov i handling.

Det kan nytte

at tage et nap med i en stor
sags hjælpetjeneste!

Talrige ungdomsorganisationer har i det gamle år sluttet op om Unesco's kuponplan, og nu spørger vi Danmarks 1000 patruljer, om de vil være med?

Unesco er en afdeling under FN,
som yder hjælp til

- 1) skolebyggeri,
- 2) til at skaffe undervisningsmateriel lige fra blyanter og op til smalfilmsapparater,
- 3) til at udsende sagkyndige mennesker, der kan undervise og vejlede,
- 4) og endelig til udstyr til læreanstalter, så de forskellige lande efterhånden selv kan uddanne fagfolk, der en dag kan overtage undervisningen.

Vil danske pigespejdere være med i det arbejde???

Tag jeres atlas og find de lande, som Danmark er gået ind for at hjælpe!

a. *Mysore*, en stat i den sydlige del af Indien, hvor 70 pct. af mændene ikke kan læse og næsten ingen kvinder.

b. *Libanon*, som er et helt nyt land, som indtil 1946 var besat af fremmede tropper.

c. *Guldkysten* i Afrika. Fra Guldkysten handlede danskerne en gang med slaver — har vi ikke en gæld dér at betale på til evig tid?

d. *Haiti*, som er en lille negerrepublik.

e. *Arabiske flygtninge*.

Korpset kalder på Danmarks 1000 blå patruljer:

**Vil I være med til at gøre et
arbejde for Unesco's kuponplan i 1955?**

VÆLG
EN OPGAVE

SÆLG
MÆRKER

SEND
KUPONER

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS SLUTTER OP OM UNESCO'S KUPONPLAN!

Alle pigespejdere, store og små, alle patruljer i Danmark må have en kupon og være med i arbejdet for at give mennesker en håndsækning og besked om hvordan de skal være med selv til at klare problemer som sult, sygdom og mangel på kundskaber.

Hvordan skal I gribe det an?

Patruljen (eller troppen) skriver til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø., efter en brochure, der fortæller om Unesco's mening med kuponplanen.

I kan selv bestemme, hvem I vil hjælpe, om det skal være negrene på Guldkysten, den fjerne stat Haiti, de arabiske flygtninge, inderne i Mysore, staten med det klingende navn Libanon eller et andet sted.

Hvis I allerede har bestemt jer, rekvirerer I samtidig et hæfte med 25-øres mærker nok til det beløb, I mener at kunne sælge for. Man kan sælge for 35 kr., for 70 kr. eller 140 kr.

Når de er solgt, sender I pengene ind og får så tilsendt en Unescocheck på det beløb, I har sendt ind, altså på 35 kr., 70 eller 140 kr. Disse checks kan bruges overalt i verden.

Og nu skriver I på checken, hvad I gerne vil, den skal bruges til, om det skal være til bøger f. eks. eller hjælp til en smalfilm.

Samtidig skriver I et brev og fortæller lidt om

jer selv (hvis I ikke selv mener at kunne skrive det på engelsk, kan I sikkert finde nogen, der kan hjælpe jer, ellers hjælper de jer også til det gennem korpskontoret). Og den skole, som I har hjulpet, vil så skrive til jer igen og fortælle, hvordan det går. På den måde kommer I i forbindelse med de mennesker, I hjælper, og måske får I lyst til at fortsætte hjælpearbejdet og til at skrive igen.

HVILKE FORDELE BYDER NETOP DETTE HJÆLPEARBEJDE PÅ?

1. Gennem kuponplanen kan alle mennesker, kan enhver selv lille patrulje komme med i et arbejde, hvor man kan hjælpe, som man synes, man har råd til, og på det sted i verden, hvor man gerne vil hjælpe, og netop på den måde, som man synes, man gerne vil.
2. Og gennem Unesco's kuponplan kommer I i forbindelse med de mennesker, I hjælper, I sender ikke bare pengene ud i det blå og uvisse.

Mærkerne koster kun 25 øre, så I kan alle være med, og for en patrulje er det ikke uoverkommeligt at skaffe 35 kr. til veje.

Det er år og dag siden

de blå pigespejdere har vist i hjælpegering hvad de duer til. Korpsset kalder på jer alle, på de 1000 patruljer ud over landet, bambier, myrer, falke, stjerner, synopsis og tomahawker o. s. v., vis I, at

EN SPEJDER ER HJÆLPSOM!

BESØG PÅ
- OM IKKE I NOAHS ARK - SÅ DOG I
OUR ARK
PIGESPEJDERCENTRET I LONDON

(Dette er et uddrag af et brev vi har fået fra redaktøren af det finske pigespejderblad SUOMEN-Tytö)

Tusinder af pigespejdere fra alle dele af verden har i årenes løb mødtes på Our Ark, som for os pigespejdere er et centrum. Our Ark ligger nær

engelske øjne er husene ikke særlig gamle, kun noget over 150 år. Pigespejderne har rådet og regeret her siden 1938, her findes vort internationale hotel, der årlig tager imod rundt regnet 1000 pigespejdere og førere fra alle verdenshjørner.

En grådiset augustaften står tre finske pigespejdere foran den blåmalede arkdør. I det samme kommer der to danske til syne i den stille gade. De vil gerne se arken, så vi går om bord (eller hvad man nu gør i en ark)! Miss Barfus, Yabinga kaldet, tager imod os i sit kontor. Hun er fra

ved Buckingham Palace og nær ved Pigespejdernes Verdensbureau og lige overfor de engelske pigespejderes hovedkvarter.

Her midt i Westminster's hjerte, i Londons ældste bydel, virker Palace Street forunderligt stille og fredelig. De to små huse, det ene grønligt og det andet blå, begge med blomsterfyldte altankasser foran vinduerne, er Our Ark. Set med

Australien. Men fra første færd synes vi alle, at vi har kendt hinanden i årevis. Yabinga har i år en finsk assistent, tidligere havde hun en norsk, til hjælp i huset, som vi i de følgende dage skal lære at kende så godt. Dejligt er det den første nat at sove ud bare — vi bor i et værelse, som bærer Frankrigs navn, og hvor sengetøjet er skænket af Canada.

Tidligt næste morgen smyger jeg mig ud for at finde badeværelset. Jeg kan huske fra den foregående aften, at jeg skal finde en dør med en glad flodhest på. Vi bor i det grønne hus, men kun en dør skiller os fra det blå, hvor badeværelset ligger. Og i denne dør findes en lille luge.

Først prøver jeg at åbne døren, men den lader sig ikke røkke. Så vover jeg at kigge ind gennem lugen, men ser kun mørke. Men så pludselig . . . lyser en hvid tandrække imod mig i et glad morgensmil, intet andet. Døren går op, og der står sorte Eunice fra Guldkysten, datterdatter af Akrastammens høvding, og hun hilser mig hjertelig velkommen til London. Hun bor i et værelse med en stork på døren, det er Suffolkværelset. Nogen længere snak når vi ikke, for i det samme kaldes der til frokost i den underste etage. Møblerne her er hjemlige, for de er en gave fra Finland. I løbet af ingen tid har alle taget plads, her er spejdere fra New Zealand, franske, skønheder fra Burma, amerikanere og tyskere — alle sidder vi bænked på taburetterne omkring bordet, hvor der serveres the, ristet brød og cornflakes. I nærheden af mig sidder en normand, længere henne hører jeg en svensker, og Lis må være dansker. Der tales mest engelsk. Hver morgen møder vi nye ansigter, de fleste er bare på gennemrejse. Eunice fra Guldkysten er derimod stamgæst, for hun studerer i London, hun har som opgave at sørge for spisesalen hurtigt ryddes efter måltidet.

Og så går vi ud og ser på London. Det hænder naturligvis, at man slår sig sammen på udflugterne, men som regel mødes vi først om aftenen igen i dagligstuen, — hvis vi da ses igen, for her er som sagt en stadig gennemtræk af mennesker.

Kaisla, Janne og jeg har tilbragt en hel dag i Tower og kan næsten ikke slide os løs fra de mange indtryk og middelalderminder. Nu har vi slået os ned i dagligstuen på en rød sofa. Marianne studerer ivrigt Londons kort: Kaisla har på bibliotekshylden fundet en bog med historiske data om London, og Janne skriver dagbog. Men pludselig ryger døren op, og den livlige newzealandske Ann farer ind. Hun har købt en pragtfuld nylondragt i Londons fornemste butik, og nu vil hun fejre nyerhvervelsen med at byde alle på melon. I løbet af ingen tid er vi alle samlede. Der bliver trangt på stole og i sofaer, mange må

sidde på gulvet. Franske Jeanettes kattedræbning farer forskræmt om bag et gardin smækfornærmet over, at en canadier har sat sig på dens yndlingspude. Vi føler os alle hjemme, og aftenen går med sange og lege fra hele verden. — Sådanne improviserede festaftener er her mange af.

Men faste fester i arken er julen og Thinking-day. På Alverdens Pigespejders Dag indbydes alle udenlandske spejdere, som i øjeblikket befinder sig i London. Arken er oplyst af levende lys, og man fejrer Lord og Lady Baden-Powells fødselsdag, som iøvrigt også er arkens fødselsdag. For det var netop den 22. februar 1938, at tanken om pigespejdernes verdenshotel i London fødtes. Lady B.-P. gik straks fra tanken til handling og skænkede med det samme et beløb, der svarede til skatten i et år. Kort efter kom der brev fra Ladyen, som skrev bl. a.: „Når vi i dag fejrer vort sølvbryllup, kan jeg samtidig fejre den dag, hvor jeg har været pigespejder i 25 år. Jeg vil gøre det ved at skænke thinkingdayfonden 7.665 pennies, dvs. en penny for hver dag i de lykkelige år, hvor jeg har været med i kredsen af pigespejdere.“ Omtrent samtidig kom mrs. Storrow, Our Chalets giver, på en lignende tanke og skænkede fonden en penny for hver dag, hun havde levet. Og så døbt hotellet til Our Ark.

1. maj 1939 var alle værelserne færdige, møblerne anskaffede, og på gadedøren fandtes billedet af en sejlene ark. Lidt efter lidt fik væggene liv takket være alle de gaver, der strømmede ind fra alle kanter af verden. Dame Katherine Furse, Our Arks første administrator, ytrede i sin åbningstale 2. maj samme år, at verdenshotellet nu var åbent for alverdens pigespejdere, „nu har vi endelig fået et samlingssted, sagde hun, for sorte og hvide, et hjem, hvor øst og vest kan mødes.“ Og så døbt hotellet til Our Ark.

I 16 år har vor blågrønne ark nu været et vigtigt led i pigespejdernes stræben efter at bygge på internationalt venskab og forståelse.

Til Dronning Elisabeths kroning havde arken smykket sig med nye blomsterkasser, og uden for huset vajede verdensforbundsfanen, som danskeren Gurli Dupont Petersen havde syet til arken. Og under denne fanes treklover flammer den kærlighedens og inspirationens ild, som daglig møder og varmer alle dem, der kommer på besøg i Our Ark.

Sirkka Sarkola

Alverdens Pigespejderes Dag

DEN 22. FEBRUAR

6 grønlandske spejdere præsenterer sig

Tyske pigespejdere på orientering

Australsk rover underviser en pigespejderfører
i kunsten at lave mad midt i en flod!

Pigespejdere er interesseret i hele verden – og særlig i andre
lande, hvor der er pigespejdere

STJERNEN

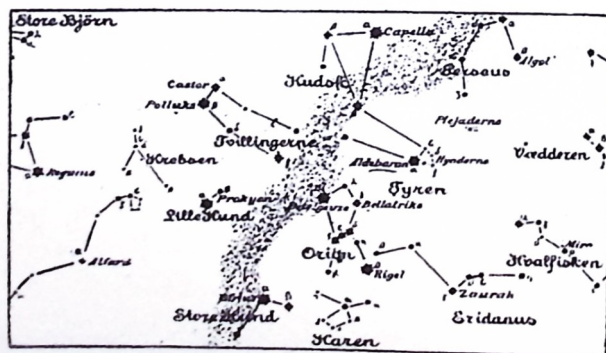
*Kant: To ting beundrer jeg, moralbudet
i mig og stjernehimlen over mig.*

Er der mon nogen spejder i hele Norden, som ikke en eller anden gang på en spejdetur eller på vej hjem fra et spejdermøde er standset op og set sig glad på en pragtfuld, stjernefunklende himmelhvelving? Og jeg gad vidst, om det ikke er gået os alle på samme måde. Først blev vi slået af mængden af myldrende stjerner, men så, når vi havde stået lidt og kigget, og en af de mere stjernekyndige i flokken begyndte at pege stjernebillederne ud, ja, så opdagede vi, at det ikke bare var et myldrende stjernedrys, men at der var orden og fasthed i stjernebillederne, de grupperede sig for vore øjne og var pludselig ikke så utallige mere.

For når vi begynder at finde orden deroppe på stjernehimlen, så er det helt utroligt, så overskueligt det hele bliver. Og sådan har det været i mange tusinde år. De samme stjernebilleder, som vi kigger på, de har lyst over Finlands himmel, dengang Väinämöinen vandrede mod

Pohjola, de har lyst over Gorm den Gamle, da han stod og spejdede døgnet rundt efter sin elskede søn Knud Danaast. Nordstjernen har vist Rurik vej mod Novgorod, og i Norge lyste Karlsvognen over de mørke skoves vinternætter, når Halvdan den Sorte fo'r hjem fra gilde.

Rejser vi endnu længere tilbage i historien og længere mod syd til de gamle ægyptere, så kan vi finde templer bygget til stjernernes ære. Nede i Luxor er der et gammelt tempel, som er bygget i tre vinkler. Det var til ære for en stjerne i et stjernebillede, som vi ikke kan se i Norden, og det var bygget sådan, at det vendte mod stjernen. Men et halvtusind år senere havde stjernen forandret sin bane såpas meget, at man måtte forandre tempelindgangen, og andre 500 år efter måtte man bygge igen. Men fra dag til dag, fra år til år lægger vi ikke mærke til nogen forskel i stjernernes stilling, udover de forandringer årstiderne fører med sig. Og nu, hvor vi har

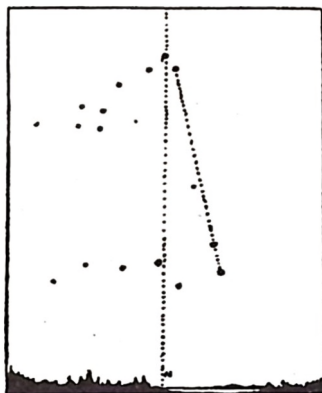

Og så står vi da og kigger op mod de lysende stjerner! Skal vi prøve at finde Karlsvognen, den, som sikkert også stod over Finlands susende skove, da Väinämöinen vandrede mod Pohjola. Kan du finde nord? Jeg tror, du klarer det. Først må du finde stjernebilledet, som hedder Den store Bjørn eller Karlsvognen. Se på tegningen her af Store Bjørn og Lille Bjørn. De to bageste stjerner i vognen er ud-

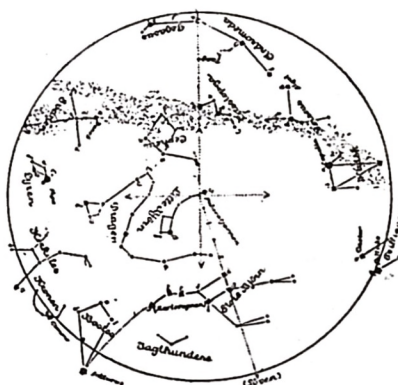

Indimellem bjørnene kommer Dragen krybende.

Disse tre stjernebilleder — Store Bjørn, Lille Bjørn og Dragen — står

altid over horisonten her i Norden. Men hvis du en gang kommer meget sent hjem og en anden gang er tidligt ude, vil du se, at billederne flytter sig, det er bare Nordstjernen, som står stille. De andre drejer sig om Nordstjernen i løbet af et døgn.

Når Kusken er kommet så højt op på himlen, som den kan, kommer der et smukt stjernebillede til syne. Det er Orion. Du kan se billedet her.

Men stjernen over alle stjerner synes jeg nu er Sirius. Måske det kommer af, at da jeg var en lille pige og en gang var på ferie hjemmefra langt fra min mor, så havde vi fundet ud af, at vi kunne vinke til hinanden over Sirius. Sirius stråler med en ganske særlig glans og er også himlens mest lysende stjerne. Sirius finder du ved at trække en linje gennem Orions bælte. Den står i stjernebilledet „Store Hund“.

Kan du klare at finde alle disse stjerner på vej fra patruljemoderne i vinter, så er du flink. Men det kan også gå dig, som det går så mange, der begynder at kigge stjerner, at de ikke giver op, før de kender alle stjernebillederne på Nordens himmelhvælving.

Else Bøgh

Bed bibliotekaren om at finde netop den bog, som I kan have glæde af i patruljen. Stjernebøger er der nok af.

HELLIGÅNDS HUSET

I alle de nordiske lande har patruljer fået opgaven at fortælle om deres hovedstads ældste bygning. Her fortæller og tegner „Bladlusene“ om det ældste hus i København.

Da vi i vor patrulje fik den opgave at skrive til de nordiske pigespejderblade om det ældste hus i København, gik vi meget individuelt til værks.

Nu skal man vide, at vi for tiden kun er 3 i patruljen, som er knyttet til redaktionen af „Pigespejderne“, og skal der derfor bestilles noget ved en opgave som denne, må vi alle i gang. Og det gik vi så.

Birthe granskede på biblioteker med en sådan ildhu, at hun overanstrengte sin ene arm af at bære på tunge bøger om altings og Københavns oprindelse; hun bærer armen i slynge og kan tillade sig

at lade være at skrive stile til skolen. Susanne, der er mere magelig, gik ud fra, at det hele måtte kunne udpønskes hjemme. Hun tog alle leksika, alle historiske værker, alle topografiske, alle kulturhistorier og alle kunsthistorier frem. De fyldte meget, så meget, at ingen kunne komme gennem stuerne i flere dage, fordi det jo er så upraktisk at stille tingene på plads, når man alligevel skal bruge dem i næste uge igen. Hun opnåede, at alle blev temmelig irriterede i den familie, og med selv at vide alt om barokke kirker, fordi hun var faldet hen i et interessant studium af disse.

Endelig var der Anne, som var den mest praktiske, og som ringede til Politikens Oplysningskontor, hvor hun bad dem finde ud af, hvilket hus der var det ældste i København.

De kom til samme resultat alle tre, nemlig, at der kunne være tvivl om, hvorvidt det var Konsistoriums hus på Frueplads eller Helligåndshuset i Valkendorffsgade, og de enedes om at koncentrere sig om det sidste, fordi det var nemmest at fotografere og syntes at have den mest spændende historie, også fordi der er det morsomme, at netop i Helligåndshuset holder pigespejderne tit til ved større udstillinger, større møder, som ikke kan huses i Lundsgade.

Helligåndshuset er den bygning, der strækker sig ned bag Helligåndskirken, som oprindelig hed Helliggejst. Helliggejst ligger lige ud til Københavns hovedgade, „Strøget“, hvor for ikke så forfærdelig mange år siden de omkringliggende træer var så fulde af spurve, at der blev skrevet et digt til „Spurvene ved Helliggejst“. Men da hestene forsvandt ud af gadebilledet og med dem de formodentlig så velsmagende hestepærer, forsvandt også spurvene. Nu er det mere duerne, der dominerer, når man går ind over den lille kirkeplads for at finde om til det gamle, det ældste hus i København. På vejen passerer man en statue, der hedder „Døden“, hvor den knoglede Død med en le over skulderen bortraner et barn fra den fortvivlede moder. Der er vældig flugt over den lave statue, men det er egentlig ikke sært, at der netop nu i aviserne har rejst sig røster for at få den fjernet, fordi den er uhyggelig for de små børn, der benytter sig af det lille fristed i form af en legeplads i krogen mellem kirken og Helligåndshuset.

Når en by så gammel som København ikke kan opvise et hus af større ælde end ca. 500 år, skyldes det de to vældige brande, der har hærget København, og som egentlig er så spændende, at dem kunne vi måske finde noget stof frem om en anden gang.

Det første, man sikkert ved om Helligåndshuset, er, at det har været Augustinerkloster i det 15. år-

hundrede. Men man ved, at det er omtalt allerede i det 13. århundrede. Hvad det først har været brugt til, ved man som sagt ikke, men det var ikke utænkeligt, det kunne have været pesthus. Det er altid spændende at tænke på det lille København, det, der nemt kunne være huset inden for voldene med de krogede gader og gyder og stræder. Byen var så lille og sansen for renlighed så ringe, at alt affald bare blev smidt ud på gaden, hvor det hobede sig op i midten, og ikke så langt fra Helliggejst gik f. eks. det lille stræde, der hed Hyskenstræde, fordi det førte ned til „hysknerne“, d. v. s. „de små huse“; mangfoldige ejendomme var ikke en gang forsynet med sit eget lille aftrædelses-hus, og så måtte indbyggerne løbe ned gennem Hyskenstræde til disse små forargelsens huse!

Efter klosterperioden bliver Helligåndshuset en tid lang både kloster og hospital, idet det nu er overtaget af Helligåndssordenens munke, som havde aflagt evige løfter om at tage sig af syge og hjælpeløse. Efter branden 1728 var Helligåndshuset den eneste fløj af det gamle kloster, der stod tilbage, men sikkert er det repareret den gang og mange gange siden. Sådan som bygningen står nu med sine røde sten, sine små vinduer, er det nok en af stil gammel bygning, men ingenlunde en, der fortæller om forfald og „tidens tand“, ligesom den arkitektonisk set heller ikke peger hen på nogen helt bestemt afgrænset periode. Nu om stunder bruges underetagen til bibliotek, hvor for de fattiges senge har stået i tætte rader, findes nu reolerne mellem de gamle stenøjler. Førstesalen er kirkens menighedssal, og her har danske pigespejdere talrige gange sat hinanden stævne; sidste gang var der i maj 1953 stor udstilling af husflid og plakater tegnet og malet til „Dronningens Turnering“ for grønne og blå spejdere.

Underligt at stå stille på den gamle trappe og tænke på, hvor mange der i årenes løb er vandret ud og ind og op og ned i denne gamle bygning, fromme munke i deres lange kutter og bare ben på kolde stengulve, fattige mennesker, syge mennesker, som havde det ondt i de tider, om ikke barmhjertige brødre af en eller anden orden ville tage sig af dem. Og hvad har krigene betydet for dette hus? Sidder der i dens gamle mure et skjult sted en kugle fra englændernes bombardement af København i 1807? Kongen, der „ville dø i sin rede“ under Københavns belejring, Frederik III, kan han have hvilet sig her, når han forlod sin post på voldene? Det er ikke nogen dårlig udvikling for et gammelt hus at ende som bibliotek i underetagen, hvor man kan læse og studere dets brogede historie, — mens ungdommen løber op ad trapperne til første sal, de som skal være med til at skabe en ny tids historie!

Bladlusene

Spejderen ser på naturen...

I begyndelsen af februar er landet som regel klædt på i vinterdragt: frosten har gjort jordens overflade hård og sprukken, sneen dækker jorden, og grøfter og vandhuller er lagt til med is.

Planterne har for en tid indstillet væksten, og I tænker jer måske, at der ingen iagttagelser er at gøre for plantelivets vedkommende. Helt således forholder det sig nu ikke; for endnu kan man finde rester af den foregående sommers planter. Vinterstandere, d. v. s. nu visne, tidligere blomsterbærende skud, af kongelys, røllike og stor knopurt står stadig på grøfteskråningen og rager indtil 1 meter i vejret. Stive, strittende og brune er de, men undersøger I dem nærmere, kan I måske finde frø og frugter i dem! også vinterstandere af brændnælde kan I træffe på jeres vej.

I den vinterstille skov drejer dyrenes liv sig udelukkende om at skaffe føden for at opretholde livet i den strenge årstid, hvis de da ikke, som pindsvinet, er gået i dvale, eller som muldvarpen har gravet sig så langt ned i jorden, at frosten ikke kan nå dem. De små skovmus smutter omkring i skovbunden for at finde nødder eller kugler, hvis frø de spiser, og egernet har travlt både på skovbunden og i træerne. Det tager sig med mellemrum en tur op og ned ad træstammerne

eller ud ad grenene. Det er jo ikke sikkert, at alle grankogler er faldet ned endnu.

Fra en kvasbunke lyder en kraftig snerren. Det er gærdesmatten, der giver sig til kende, og man forbavsnes over, at så lille en fugl giver så kraftig en lyd fra sig; men den lille brunlige fugl med stumphalen strittende lige i vejret er ikke til at tage fejl af.

På en træstamme er en anden fugl travlt beskæftiget med at undersøge barken. Det er træløberen. Den er lidt slankere og finere bygget end gråspurven, men dens næb er tyndt og spidst, så det er velegnet til at pille insekter og larver frem af sprækker og furer i barken. Farven er brunlig på rygside, lysegrå på bugside. I hurtige sæt og med hovedet i ustandselig bevægelse arbejder den sig op ad træstammen, idet dens kløer holder den godt fast. Halen, hvis fjer er lidt stive i det, bruges som støttehale, mens fuglen arbejder. Et øjeblik efter ser vi den rutsche baglæns ned ad stammen, hvorefter den igen begynder at arbejde sig opad på et nyt sted på stammen.

Pludselig fanges ens øjne af en anden „træstamme-fugl“, lidt større end træløberen er den, blågrå oven på hovedet og ned over ryg, vinger og hale; en mørk stribe strækker sig fra næbgrun-

den gennem øjet og hen over siden af hovedet. Undersiden er hvidlig eller lys gullig med en antydning af rustfarvede fjer, hvor vingen hviler ind mod kroppen. Det er spætmejsen, og ligesom træløberen tilbringer den en stor del af sin tid med at undersøge træernes stammer. Men spætmejsen har et privilegium frem for alle andre danske fugle; når den vil ned ad træstammen,

vender den sig blot om og løber, med hovedet nedad, nedad den lodrette stamme. Det kan ingen anden dansk fugl gøre den efter.

Den tredje „træstamme-fugl“, flagspætten, er som både spætmejsen og træløberen standfugl; men grunden til, at jeg har omtalt dem her i vinter-skoven, er at de er mindre vanskelige at iagttage, når der intet løv er på træerne og buskene.

I sidste nummer af „Pigespejderne“ fik I at vide, at der fra den 2.—10. juli skal være en blå/grøn patruljeførerlejr, og at 30 blå patruljeførere her har chance for at komme i lejr med 30 patruljeførere fra KFUK-spejderne og 30 patruljeførere fra de nordiske lande og Sydslesvig.

Helt fast er programmet for lejren ikke lagt endnu, men jeg kan allerede nu røbe, at vi tænker på at lave både vildmandsdag, tur øen rundt, bustur til Vejle og Jellinge, foruden at vi skal nå en masse andre spændende ting.

De 30 patruljeførere fra Finland, Island, Norge, Sverige og Sydslesvig er efter lejren inviteret til i 8 dage at besøge en dansk PF, men da de grønne patruljeførere også skal nyde godt af denne chance, kan desværre kun ca. 15 af jer få lov at vise en nordisk kammerat jeres hjemegn. Udlændingene betaler selv al rejse i Danmark.

DEN BLÅ-GRØNNE PATRULJEFØRERLEJR

Da vi gerne allerede inden lejren vil nå at sætte de af jer, som bliver så heldige at få besøg, i forbindelse med jeres gæst, har vi bedt om at få jeres tilmeldelser allerede 1. marts.

Hvem har chance for at deltage i lejren?

Alle PF, der er fyldt 14 år, men ikke fyldt 17 år inden den 2. juli, og som er 2. kl. spejdere.

Lejren er fra den 2.—10. juli på Fæno og koster 40 kr. Rejse til og fra lejren betales af deltagerne selv.

Hvis du har lyst til at være med, må du inden den 1. marts indsende ansøgning, som er påtegnet af din tropsfører, til din distriktschef. Ansøgningen må foruden navn og adresse indeholde oplysninger om alder, stilling i korpset, dygtighedsgrad, samt om du tidligere har deltaget i en PF-lejr. Ligeledes må du på ansøgningen bemærke, om du kan tænke dig at have besøg af en nordisk kammerat.

Til sidst skal jeg lige fortælle jer, at de 30 pladser er fordelt til distrikterne efter antallet af spejdere indenfor distriktet, og at resultatet er blevet, at

Københavns distrikt har fået 8 pladser,
Øernes distrikt har fået 6 pladser,
Fyns distrikt har fået 3 pladser,
Nordjyllands distrikt har fået 4 pladser,
Midtjyllands distrikt har fået 5 pladser,
Syddjyllands distrikt har fået 4 pladser.

Kirsten Valt

Hanne

Lene

Kirsten

Strit

Egernpatruljen...

Hvor har folk dog travlt i januar måned, der skrives regninger og gøres status — og de mennesker, der ikke har nogen at skrive regninger til har såmænd nok nogen, der skal betales, og det er egentlig ikke så rart.

Selv ikke „Egernpatruljen“ slipper for status, selv om det måske nok er på en lidt anden måde.

På førermødet sagde tropsføreren, at nu måtte hver patrulje gøre status over, hvad man nåede, og hvad man forsømte i årets løb, — det var sundt at se tilbage engang imellem.

„Se nu f. eks. „Egernpatruljen“!“ sagde hun. „De er vældig flinke til at skrive patruljerapport hver måned, og man får et indtryk af, at det er en patrulje, hvor der er sammenhold og arbejdslyst. I løbet af dette år har alle de små taget 3. kl. prøven — og mon I ikke er godt igang med 2. kl. prøven...“

„Jo,“ siger Prik, lidt rød om ørerne af den megen ros. „De fleste er halvt færdige med 2. kl. prøven også. Men vi har nu en masse problemer med Puk — hun gider altså ikke mere!“

Vi har sagt til hende 1000 gange, at hun bliver smidt ud, og at der sker allandsens ulykker, hvis hun bliver ved med at forsømme — der er ingen mening i . . .“ „Hov-hov — ta' den nu lidt med ro!“ sagde tropsføreren, „så skrappe må vi nu ikke være — det at være spejder er en frivillig sag, og det skulle sandelig være noget, man har lyst til.

Det hænder, at en pige mister interessen, og i dette tilfælde er det ikke fordi patruljeføreren forsømmer sin patrulje. Men Puk har måske en masse andre ting, hun skal passe, og som hendes forældre mener er vigtigere end at være 100 procent spejder. Men nu skal jeg nok tale med hendes forældre om det!“

„Så er der en helt anden sag!“ fortsatte tropsføreren. „Vi skal have blåmejseoprykning, og jeg har tænkt mig, at „Egernpatruljen“ skal have to nye spejdere. Heldigvis ved jeg, at mine patruljeførere altid tager imod de nyoprykkede med åbne arme!“

Prik nikker — selvfølgelig, derom behøver der ikke at blive nogen diskussion, selv om det kan være noget besværligt at begynde helt forfra igen med de nye.

Og her ser I blåmejseoprykning i „Egernpatruljen“s trop . . .

Blåmejseføreren har først sagt nogle ord til blåmejserne om, at hun håber, at de vil blive lige så flinke spejdere, som de har været blåmejsere, og at hun er meget ked af at skulle af med dem.

Her er så tropsføreren ved at rykke dem op i troppen. Hun tager huen af dem, og sætter den store hat på som tegn på, at nu er de store spejdere.

Blåmejserne er meget betagne ved situationen — det er det øjeblik, de har set hen til i næsten et helt år. Det at blive stor spejder, det må være som et eventyr — mange tanker flyver gennem deres hoveder.

„Tænk, at skulle i lejr i telt, og at skulle holde patruljemøder helt alene — uden voksen fører!“

Hvordan mon de store spejdere i patruljen er? Uh, hvor de står og kigger på os!“

„Se, nu hvisker de til hinanden og smiler — mon det er os, de ler af? Hende Prik ser helt flink ud!“

„Bare tropsføreren nu vil lade være med at sige noget, som man kommer til at tude over!“

Og så træder de sig selv over tærne af bare generthed.

Rundt om står troppens spejdere ret og gør honnør.

Prik tænker

„Nu er Vips igen mødt uden uniform — hun kan nu ikke være det bekendt — ligner det noget, at stå og gøre honnør i rødternet kjole?“

Kan hun da ikke selv føle, at hun sætter sig udenfor vort fællesskab?“

Mac.

Månedens HUSFLID

2 slags fastelaunssris, I selv kan lave.

Det første ris kender vi alle. I plukker i haven et par birkegrene, som I evt. kan male med sølv- el. guldbronce. Hertil køber I lidt sølv- el. guldbronce, som udrøres i for ca. 25 øre tinktur (købes hos en materialist).

På riset hænger I forskellige godter, festligt indpakket i kulørt papir og staniol med sløjfer af kulørt bånd. Af silkepapir klippes nogle festlige duske, gerne med 2 farver papir lagt sammen, og disse hæftes til grenene ved hjælp af en gennemsigtig klæbestrimmel.

Lad ikke mangle den sorte kat, som klippes ud af en bid sort karton eller tegnepapir, og I kan også klippe staniolblomster og påklistre glansbilleder, hvis I er i besiddelse af sådanne.

Det andet ris er mere sjældent, men meget festligt og særlig godt egnet til at „rise op“ med.

Det ville være klogt, om I slog jer sammen i patruljen, så I kan råde over så mange farver crepepapir, som muligt. Køb hver 1 pakke crepepapir og anskaf jer en tynd pind ca. 60 cm lang.

Som tegningen viser, bruges et stykke crepepapir 30 cm i højden og ca. $\frac{3}{4}$ af hele længden, af den købte pakke. Fold dette stykke sammen flere gange, og klip det op i strimler på 20 cm's højde og $1\frac{1}{2}$ cm's bredde.

For enden af hver strimmel sætter I en blomst. Klip en masse ovaler, helst i forskellige farver, og læg mærke til stregerne i papiret, der altid skal svare til stregerne på strimlerne, som vist i fig. A. Læg ovalen over enden af papirstrimlen, fat med en tommelfinger på hver side, og drej den ene nedad, og den anden opad — og figuren sidder fast (B).

Til sidst drejes det uopklippede stykke af arket omkring pinden, så strimlerne danner en kost, og pinden dekorerer

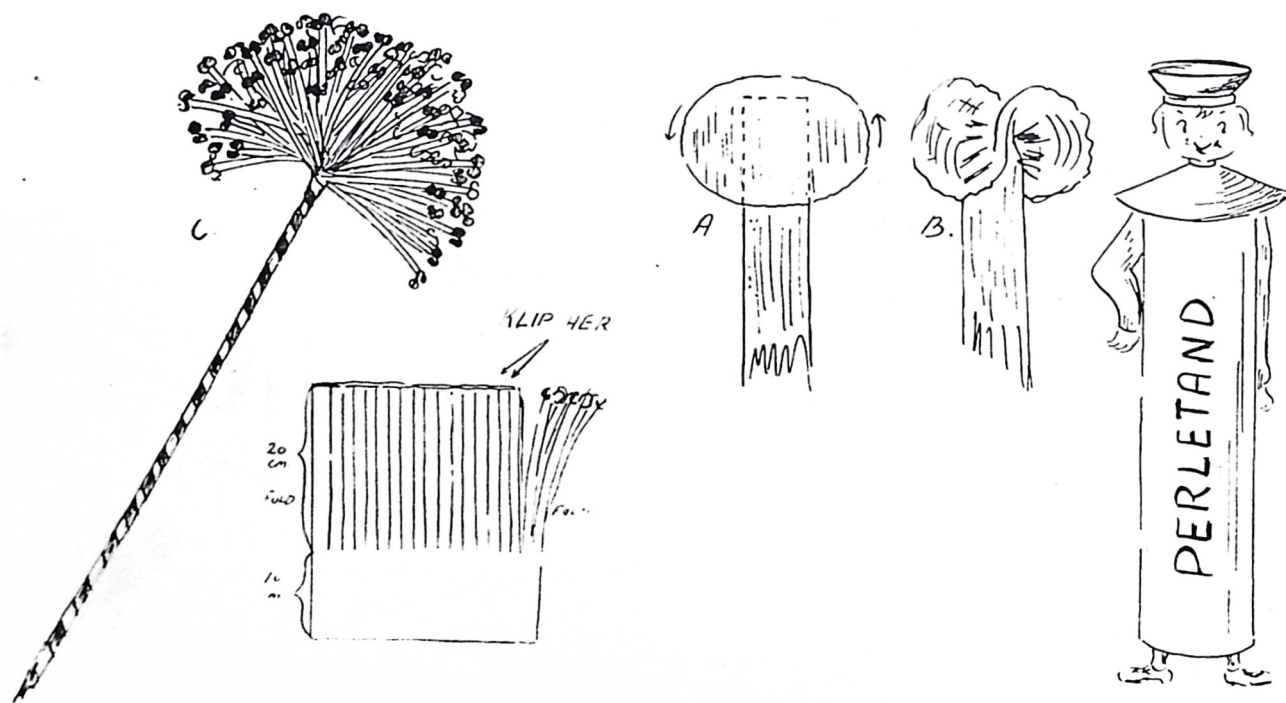
med crepestrimler i 2 farver, snoet omkring denne oppefra og nedefter (C).

(Se tegningerne på næste side)

Mangler I en idé til udklædning, kan I bruge denne: Selve tandpastatuben består af et lagen, hvorpå der er fæstet store papirsbogstaver. Kappen laves af tyndt karton, og ligeledes hættten, hvis I da ikke er så heldige at være i besiddelse af en gammeldags kadethue, som kun behøver at blive fikset op med et nyt bånd af papir.

„Dorthe“

Har I alle læst om Unesco's
kuponplan side 3 og 4?

Læs det hele igennem en gang
til!

Snak sammen om det i patruljen
og slut op om korpsets hjælpe-
tjeneste i 1955!

Vandrerkort

Fornylse og udstedelse af vandrerkort („Herbergs-Ringen“) sker ved henvendelse til Korpskontoret, Lundsg. 6, København Ø.

Det gamle vandrerkort indsendes — eller i de tilfælde, hvor det drejer sig om erhvervelse af et nyt vandrerkort: medlemskort og pasbillede, ca. 5×5 cm — tillige med frankeret svarkuvert samt betalingen vedlagt i frimærker.

Prisen for vandrerkort: kr. 2,50.

Vandrerkort sendes *ikke* pr. efterkrav; men skal betales forud.

POSTBOX

En fransk pigesp. på 15 år, kun på fransk, hvem har mod?

En gift tropsfører fra U. S. A..

En fører fra Ceylon, der gerne vil udveksle blåmejsemærker.

En engelsk trof. der gerne vil have adr. til sine sp., ca. 14 år.

Der er 2 tilbage fra Schweiz, 14 år, sproget tysk.

2 engelske pigesp. 15 år.

2 10-årige og 1 12-årig ønsker at korrespondere med danske kammerater.

Fromse

„Havlitternes“ patrulje i Hyltebjerg trop har ved lodtrækning vundet den store julepræmie på et gavekort på 50 kr. til depotet. Tillykke med det!

Må vi præsentere

Københavns distriktschef, fru

RIGMOR SCHIØDT

der lige har holdt 25 års spejderjubilæum, med sønnerne:
Karsten, Morten og Steffen

De blå Elefanter Park

Fortsat historie af Annesofie Hermann
Illustreret af Kirsten Jensenius

Bi kom i tanker om, at hun havde hørt, frk. Nommesen havde et horn i siden på Karins og Irenes far, fordi han engang havde villet kurere hendes mave med at sætte hende på en diæt uden kaffe. Bi fandt det klogest helt at gå uden om denne vanskelighed. „Jeg er kommet her, frk. Nommesen,“ sagde hun med al den værdighed, hun kunne præstere, når hun samtidig skulle slås med en opbrusende forbitrelse, „for at sige, at naturligvis har hverken Karin eller Irene eller nogen af os andre taget Deres penge. Vi er meget kedede af, at dette uheld er sket, og vi vil gøre, hvad vi kan, for om muligt at få oplyst, hvor de er blevet af. Vi beder Dem om ikke at misforstå os, når vi tilbyder Dem tyve kroner af vore samsparede penge til erstatning.“

Frk. Nommesen så hurtigt hen på de to tikronesedler, Bi havde i hånden. „Det var ikke sedler,“ sagde hun med en hånlige snøften, „det var to kronestykker.“

„Det kan vel være det samme,“ råbte Bi, der var lige ved at eksplodere af forbitrelse, „jeg kommer med disse penge som en gave, fordi vi syntes det var synd for Dem, at De har tabt eller på anden måde mistet 20 kr. Vi har ihvertfald ikke taget dem, men vi vil gerne hjælpe.“

„Næ“, sagde den gamle og tog sig en meget lydelig slurk af sin kaffe, „jeg skal ikke have jeres sparepenge. Jeg vil have min ret. Det er det, jeg vil. Og jeg siger jo ikke noget, jeg siger bare, at det er et mærkværdigt sammentræf, at ...“

Bi hørte ikke mere, hun gik og knaldede døren i efter sig, så det lød som et kanonskud. „Kælling!“ hvislede hun mellem tænderne — og erkendte med sig selv, at hun havde tabt, uhjælpelig tabt.

Der blæste en frisk aprilvind imod hende, da hun gik ned mod De blå Elefanter Park. Hun følte, at hun

var 100 år ældre end den gang, da de i efteråret havde leget safari mellem træerne. Hvem skulle kunne finde 20 kroner, som formodentlig aldrig havde været der? Hvordan skulle Bi-erne nogensinde mere kunne se noget menneske i øjnene?

Hun fandt de andre i færd med at fodre svanen, som hed Lohengrin, og som kun lod sig fodre med frisk wienerbrød, — alt andet overså den med et foragteligt glimt i sine små sorte øjne.

„Der var ikke noget at gøre,“ sagde hun træt, da de stimlede sammen om hende, „Lis har ret, vi kan ligeså godt opgive det hele og opløse patruljen.“

Trude stak underbiddet frem og så mere stædig ud end nogensinde.

„Sludder!“ sagde hun, „jeg foreslår, at vi går hjem nu og arbejder hver især i denne uge på gådens løsning, og næste onsdag mødes vi her hos Lohengrin og snakker om, hvad vi har fundet ud af eller fundet på. Vi sværger på, at vi ikke sætter vore ben i lokalet, for enhver mistanke er hævet.“

— — —

Og så begyndte der en travl uge for Bi-erne — måske mindst for Lyse Bi, der for første gang i sit unge liv havde mødt en vanskelighed så stor, at den var ved at vælte hende. Hun anede ikke, hvad hun skulle stille op over for den mistanke, der pludselig skulle svæve over hende og den patrulje, der ellers plejede at være først allevegne. Hun havde dårlig samvittighed overfor Trospeter, men kunne ikke overvinde sig til at opøge hende, og hun følte en bitterhed i hjertet mod den gamle Nommesen, men var moden nok til at se, at frøkenen var gammel og måtte have lov at reagere gammelt, selvom det var så nederdrægtigt ubehageligt.

Mens hun gik og arbejdede med alt dette inde i sig selv, udviste søstre Karin og Irene en feberagtig

aktivitet. De var i et litterært hjørne, hvor de kun læste detektivromaner, og nu identificerede de sig med alle heltene på en gang. Sommetider sad de i deres værelse og var psykologiske detektiver af den slags, der udgransker hele forbrydelsens motiv og udførelse ved deres arbejdsbord, — men det var ikke nær så morsomt, som at lede efter fodspor og den slags. Det var grunden til, at en morgen, hvor gamle Nommesen kom ud i haven for at se til tulipanerne, fandt hun underlige gipsklumper allevegne i bede og havegange, og på fuglebrættet udenfor hendes vindu lå der en slags kartoffelmel. Mystisk var det også, at hun flere eftermiddage i træk så de „vidtloftige pigebørn til dr. Andersen“ ligge og rode i engen bag hendes hus og i betænkelig nærhed af samme. Karin, som altid havde et slæng drengespejdere efter sig og om sig, fik meget snart dem med i legen, der mere og mere blev til en leg, og mindre og mindre til alvor, men som samtidig gjorde sit til, at det spredtes ud over byen, at der på mystisk vis var forsvundet penge fra den gamle frk. Nommesen, — „De ved, hende på Blindevej, der, hvor også pigespejdere holder til.“

„Hvad er det for noget med frk. Nommesen og noget vrovl om nogle penge, der er forsvundet?“ spurgte en dag Lis's onkel, politibetjenten. Lis, som havde glemt hele historien, fordi hun havde så travlt med at strikke en jumber, kom pludselig i tanker om patruljen og dens ære — og fortalte onkelen, hvad der var hændt. „Vi tror, hun har brugt dem eller tabt dem ... hør à propos tabt dem, må jeg ikke lige låne King, det kunne jo være, han kunne snuse pengene op!“ Onkelen brummede noget om, at det dog vist var for sent at lede med sporhund, men han lod hende gå med hunden. Lis vidste, at den først skulle snuse til noget, der til-

hørte frk. Nommesen. Hun var heldig, der var tilsyneladende ingen hjemme, men i et udhus lå et par sorte fingervanter, som hun lod hunden snuse inderligt til. Med snuden ned i jorden hev og sled og halede og trak King af med Lis. Ned ad vejen gik det, ind gennem lågen til De blå Elefanter Park og 5 gange rundt om Lohengrins badekar, hvor svanen lå og hidsede sig mere og mere op, dels over hunden, dels over ikke at have fået frisk wienerbrød den dag.

„Hvad i alverden laver du?“ lød pludselig Trudes stemme over til Lis, da hun for sjette gang måtte rundt om dammen efter hunden. „Jeg er, som du selv har foreslået, på jagt efter tyve kroner for at genvinde patruljens ære!“ svarede Lis stakåndet. Imidlertid havde King mistet interessen for gangene omkring Lohengrin

og fo'r nu snusende og snøftende hen mod udgangen igen, hjem mod villa „Aftenhvile“, hvor man nu også ganske rigtigt kunne skimte frk. Nommesen bag pelargonier og julekaktus. Men mens Lis under vældige anstrengelser prøvede på at få hundens interesse bortledet fra „Aftenhvile“ og at lokke den hjem, gik Trude, mens hun mente, at ingen så hende og rodede med en pind og en ketcher under den yderst ophidsede svane, — for hvem kunne vide om ikke hunden, Kings, vældige snuseri rundt om den lille sø, kunne betyde noget? Bortset fra en sodavandsflaske og hovedet af teddybjørn, fandt hun dog ikke noget ophidsende i dammen.

Derimod fik hun af et spejlbillede i vandet den idé, der skulle føre til patruljens rehabilitering!

— — —
Da det igen blev onsdag mødtes patruljen som aftalt i De blå Elefan-

ters Park. Karin og Irene var fulde af beretninger om spor og mistænkelige mænd og forskelliges gode alibier — de mente imidlertid, at de bestemt kunne love, at de „var på sporet“. Lis fortalte om sine bestræbelser med King og om, at hendes onkel havde sagt, at han gerne ville hjælpe dem. „Hvad har du lavet, Bi?“ Lyse Bi så underlig træt og trist ud, helt anderledes end hun plejede.

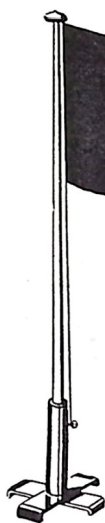
„Jeg har bare gået og tænkt,“ sagde hun, „og det bliver man jo ikke mindre tyveknægt af i verdens øjne. Jeg har også tænkt på, at jeg er en skidt patruljefører, men det er en anden historie.“

„Vrøvl!“ sagde Trude med eftertryk, „hvad har du lavet, Merete?“

„Jeg tror, I synes, jeg har båret mig dumt ad,“ sagde Merete og blev lidt rød i de sædvanligvis meget blege kinder, „men jeg kunne ikke komme væk fra den tanke, at frk. Nommesen nok havde glemt, at hun havde brugt de penge, og derfor ville jeg se at finde ud af, hvem hendes handlende var. Derfor er jeg gået hen til hende hver dag efter skoletid for at spørge, om der var noget, jeg kunne hjælpe hende med. I begyndelsen vrissede hun bare, men allerede anden dag måtte jeg gå til købmanden, tredje dag var jeg hos slagteren o. s. v. Alle de steder, hvor hun handler, har de orden i tingene, og de kunne alle med bestemthed sige, at den pågældende onsdag havde de ikke modtaget større ordrer fra frk. Nommesen. Den dag havde der ikke været andre hos hende end bagerdrengen, og ham kender jeg så godt, han kommer så tidt i præstegården. Jeg ved godt, at når jeg overhovedet blev betroet at gå hendes ærinder, var det fordi jeg sagde, at jeg var præstens datter. Vi er blevet en slags venner, tror jeg. Pengene er der jo stadig ikke, men igår sagde hun, om det da ikke var et mærkeligt sammentræf, at de penge var blevet stjålet en dag, hvor spejderne var der, at tyvene ikke var blevet skræmt af det?

(Sluttes i næste nr.)

Inter- national Pigespejder- dag

22. FEBRUAR 1955

★

Verdensflag på stang, 17 cm ...	3,65
Nordiske flag på stang, 17 cm...	3,00
Cykelflag m. verdens- emblem, pr. stk.	0,10
Oblater, de nord. flag, pr. æske	0,50
— blandede flag, mange forsk....	0,50
International pigespejdernål	2,25

NYHEDER!

Nu har Depotet

grå perlonbluser

Kvaliteten er pæn tæt, meget let at vaske,
og strygning er ikke nødvendig.

Blusen koster

m. korte ærmer, str. 40-46 53,50

m. lange ærmer, str. 40-46 61,50

★

Som korpset meddeler i Førerbladet,
ændres udseendet af *civilnålen* nu lidt,
så den i højere grad end før ligner korp-
sets emblem på brevpapir og tryksager.

Samtidig med, at nålen er blevet køn-
nere, er den oven i købet blevet billigere
og koster nu 0,50

Nyt for blåmejsarbejdet!

Blåmejsesangbogen er udkommet i nyt

oplag og koster nu kun 1,85

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 406 73

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

Bøger

Bogen om B.-P. (Reynolds)	6,50
Eventyret om B.-P. (E. Th. Bjørn)	5,75
The Wolf that never sleeps (om B.-P.) ...	4,00
B.-P.'s spejderbog	3,75
Cadet Guiders Handbook	3,75
Painting Book m. tegninger af uniformer og emblemer fra hele verden	3,50
Annual Pictorial m. billeder af spejderliv fra mange lande	1,75
Biennial Report — rapporter og oplysnin- ger fra alle lande, sidste udgave	3,50
Samme, årgang 1948	1,00
Pjece om pigespejdernes internationale kammeratskab	0,10
The World Song, tekst og noder	2,00

★ ★ ★

Fryser du i vindjakken?

Så kan du nu få et

dejlig varmt uldfoer,

lige til at knappe i den.

Det fås i en køn tern og er
forsynet med glidefoer.

Pris str. 38-46 28,50

Vindjakke

i fin mørkeblå poplin, syet
med lynlås, løbegang i tail-
len, 2 store lommer med
skrå klapper,
str. 38-46 ... 44,50-47,50

Løs hætte

til at knappe på 11,50

Vindtætte benklæder

str. 36-46,
i mørkeblå poplin

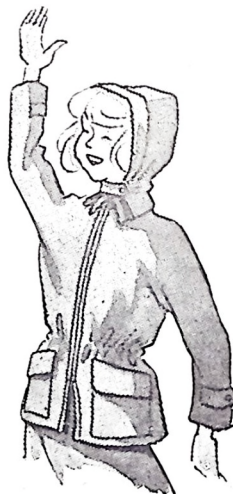
12,00-17,00

i lys dunlærred 9,00-14,00

★ ★ ★

Den længe savnede, reviderede udgave af

„Blåmejsarbejdet“ (for førere) udkommer
i februar.

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE”

37. ÅRGANG ★ 1954

Forskelligt:

Boganmeldelser	10, 70, 90, 111, 113, 125, 149
Kære spejdere	2, 18
Den lette side	10, 41, 70, 72, 92, 112, 148, 158
Tinka og Tilde	15, 31, 51, 67, 83, 119, 139

Fortællinger og lignende:

Af en blåmejsforers erindringer	134
En bivuaktur	126
De blå Elefanter Park	137, 159
En blåmejs er en pige	130
Det er snart juleaften	143
Egernpatruljen	4, 20, 37, 57, 76, 109, 124, 144
En gammeldags juleaften	146
I skal ikke fortælle det videre	39
En lille dum gås	102, 114
En spændende rejse	26, 42, 61, 78
To verdener — og dog	99
Ulla får en lærestreg	45
En virkelig, men sørgelig blåmejschistorie	133
Månedens vers	2, 34, 107
Tinka	14, 27, 41, 58, 90, 116, 134, 147

Sange	44, 110
-------------	---------

Grønt-blåt:

Der bliver grøn-blå patruljeførerlejr 1955	155
--	-----

Instruktivt stof:

Færdelsmærket	6
Husflid	11, 29, 49, 59, 117, 136, 151, 152, 156
Hvad skal vi huske på, når vi skal i patruljelejr?	80
Hvis du træner på denne måde	77
Månedens instruktion	98, 128
En nem måde at lære korpsets historie på	23

Patruljelege	21, 38, 64, 65
Patruljen ser på naturen... ..	28, 40, 66, 82, 108, 123, 145
Patruljen træner	6, 19, 50, 63, 74
Rådsklippen	7, 21, 48, 65, 70, 97, 111, 132, 142
Spor	13
Snak med patruljeførerne	88

Internationalt:

Din tiøre	8
Den femtende verdenskonference	106
Hanne i Wales	13
Hvis alverdens pigespejdere	3
Postbox	10, 28, 48, 55, 70, 90, 125, 149
Vil du gerne en måned i lejr på Our Chalet til sommer?	135

Korpset:

Blåmejsarbejdet har bestået i 25 år	122
Divisionsturnering i Olaf Ryes division	127
De dygtige sælgere i Nykobing F.	22
Fæno	54
Forerstævne på Ryekol	122
I hindbærlejr på Jægergården	58, 87, 91
Jægergården	71
Mange spejdere har gæstet Bornholm	91
Patruljeførerlejerne	5, 23, 54
Sommerens glædeste lejrreferat	93
Fra sommerens lejre og stævner	94
Spejdernyt	14, 22, 35, 36, 38, 54, 55, 86, 106

Personalia:

Sybille Bruun	86
Hanna Holmblad Lund	73
Ida Thorbeck	56
Må vi præsentere	127, 151
Månedens Interview	46